

РЕШЕНИЕ

№ 4373

гр. София, 03.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 19.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8577** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителният процесуален кодекс/ДОПК/.

Образувано е по жалба на „АРЕКС ФУУД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез управителя Д. Ц., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица],ет.1,ап.7 срещу РА № Р-22221024001565-091-001/16.12.2024г., издаден от М. Д., в качеството на орган възложил ревизията и Б. Л., в качеството на ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 701/04.07.2025г. на Директора на Дирекция ОДОП – С. при ЦУ на НАП, респ. на допълнително установеното задължение по ЗДДС в размер на отказано право на данъчен кредит на стойност 24 910,02лв. и начислени лихви по доставка с предмет аванс от „ФИТСТЕЛА“ЕООД за данъчен период м.11.2023г.

Иска се отмяна на РА,тъй като:

РА е мотивиран с неоткрива на доставчика на адреса по чл.8 ДОПК, което е в противоречие с практиката на ВАС трайно възприемаща проверката по този начин за неизвършена и в не представляваща основание за отказване правото на данъчен кредит. Неизпълнението на задължение на друг устастник в производство да представи данни по чл.37 ал.5 ДОПК не е скрепено с процесуална тежест по чл.4 ДОПК а е възможен източник на административно-наказателна отговорност.Добросъвестният получател по облагаема доставка не може да бъде санкциониран за нередности издвършени от друго лице върху което той няма контрол. Освен това се твърди,че и процедурата по чл.8 ДОПК не е извършевна в цялост, тъй като доставчика е търсен на адреса по чл.8 ДОПК но не и на декларираният от него за кореспонденция с приходната администрация. Съобщението по чл.32 ДОПК е изпратено отново до адреса на

управление,същото е изпратено и по пощата но до приключване ревизията обратната разписка не се е върнала.В. това опорочава процдурата по връчване.

Ирелевантен за правото на данъчен кредит е и фактът на deregистрация на доставчика впоследствие,тъй като към момента на издаване поцесната фактура през м.11.2023 той е с активна регистрация.

Фактът,че фактурата от 31.11.2023г. не е включена в дневника за продажби по ЗДДС на „ФИСТЕРА“ ЕООД е повод за налагане на имуществена санкция, но не може да обоснове отказ на правото на данъчен кредит на получателя по доставката.

Актът е постановен в противоречие с материалния закон,тъй като:

Съгласно чл.25 ал.7 ЗДДС когато преди да е възникнало данъчно събитие по ал.2,3 и 4 се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка,данъкът става изискуем при получаване на плащането и се приема, че е включен в размера на плащането,каквто жалбоподателят твърди,че е настоящият случай. Освен това – към фактурата са представени документи за преведени суми от получателя на доставчика в размер на 102 200лв. с основание частично плащане по ф-ра от 30.11.2023Тези факти са отразени и в решението на директора на дирекция ОДОП.Изброените документи удостоверяват по безспорен начин частичното плащане. Ревизиращите органи не са оспорили банковите документи, в т.ч. и платежните нареждания.

Твърди,че процесната сделка е в унисон с утвърденото в решение на СЕС по дело С-107/13,т.36,тъй като параметрите на бъдещата сделка са преварително установени, стоките са определени по вид и количество – замразени свински джоланчета – 18 000кг замразени свински ребра 3000кг. Нормата на чл.68 ал.1 т.2 ЗДДС предвижда правото на приспадане на данъчен кредит преди да е възникнало данъчното събитие.Нормата на чл.69 ал.1 т.1 ЗДДС предвижда право на приспадане и при предстоящи доставки. И двете норми не регламентират точен период от време обвързващ времевото разстояние между авансовото плащане и осъществяването на облагаема доставка,а още по-малко към момента на ревизията или на обжалване на РА.

Действително,към момента на подаване жалбата решаващия орган няма облагаема доставка на стки, но е имало намерение за извършване на така.Доставката не е извършена и понастоящем тъй като у доставчика липсва необходимата стокова наличност.Понастоящем доставчикът е анулирал фактурата за авансово плащане по реда на чл. 116 ЗДДС чрез съставяне на протокол от 08.07.2025г,съдържащ всички нужни реквизити по чл.116 ал.4 ЗДДС.Редът за сторниране начисленият данък ск кредитно известие не може да се приложи,поради deregистриране доставчика по ЗДДС – той не мож да издаде данъчния документ. Респ. следва да бъде отчетен факта на анулиране спорната фактура и възстановяване платения аванс от получателя.

Отвeтната страна изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи,аналогчни с обективиранияте в оспореният РА и постановеното от него решение пи оспоравне на РА по административен ред,които съдът ще воспроизведе в относимата им част по-долу.

В рамките на проверката по чл.158 от АПК, счита жалбата за редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.156 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществото на спора,с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка,съдът съобрази и приема:

Ревизионното производство е образувано със ЗВР №Р-22221024001565-020- 001/28.03.2024 г., връчена на 18.04.2024 г. издадена от М. И. Д., в качеството на заместник на К. Т. Ч., и двамата на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., оправомощени със Заповед №З-ЦУ-23 03/06.11.2023 г. и Заповед Х.-ЦУ- 644/28.03.2024 г. на зам.-изпълнителния

директор на НАП и Заповед №РД-01- 1019/06.11.2023 г. ка директора на ТД на НАП С..

Предмет на производството е извършването на ревизия на „АРЕКС ФУУД“ ЕООД за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.09.2023г. до 30.11.2023 г. Разглеждането и решаването на преписката е иззето от К. Ч., в качеството на възлагащ орган, с Решение №Р-22221024001565-098-001/28.06.2024 г. на зам. -директора на ТД на НАП С., като правомощията на възлагащ орган са предоставени на М. Д.. Със заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221024001565-020-002/16.07.2024 г. и №Р-22221024001565- 020-003/15.08.2024 г., издадени от М. Д. срокът за приключване на ревизията е продължен до 18.09.2024 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22221024001565-092-001/03.10.2024 г., срещу който е подадено възражение,отхвърлено като неоснователно. Като следствие е съставен и процесният РА №Р-22221024001565-091-001/16.12.2024 г., издаден от М. Д. — орган, възложил ревизията, и Б. Д., ръководител на ревизията, с който на дружеството са установени са допълнителни задължения за ДДС в размер на 34 010,02 лв. Същите олихвени със сума на стойност 4 960,36лв. съобразно чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ.

Основанието за установените задължения се изразява в извършени корекции на декларираните резултати за м- 09.2023 г. и м. 11.2023 г., вследствие на непризнато право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т.2 във вр. чл.70, ал. 5 от ЗДДС в размер на 34 010,02 лв. по фактури, издадени от „ФИТСТЕЛА“ ЕООД „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД с предмет авансово плащане за доставка на месо.

В рамките на ревизията на РЛ са изпратени две искания за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /ИПДПОЗЛ/, с които са изискани първични и вторични счетоводни и търговски документи, банкови извлечения, оборотни ведомости, инвентаризационен опис към 31.12.2023 г. инвентарна книга, разрешителни, лицензи, сертификати за извършваната дейност, както и конкретно изброени фактури, издадени от и на „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД и фактура от „ФИТСТЕЛА“ ЕООД, заедно с всички съпътстващи доставките документи. Представени са инвентарна книга и инвентаризационен опис. проверяваните фактури и съпътстващи документи по доставките от „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД и „ФИТСТЕЛА“ ЕООД, писмени обяснения и справки. С протокол №1451341/12.07.2024 г. е документиран преглед на оригиналните документи в счетоводен офис. обслужващ „АРЕКС ФУУД“ ЕООД.

Извършени са насрещни проверки на „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД и „ФИТСТЕЛА“ ЕООД, резултатите от които са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки /ПИНП/. Дейността на „АРЕКС ФУУД“ ЕООД е търговия на едро с месо и месни продукти.

За м. 11.2023 г. жалбоподателят е ползвал данъчен кредит в размер на 24 910,02 лв. по фактура №0...296/30.11.2023 г., издадена от „ФИТСТЕЛА“ ЕООД с предмет на доставка авансово плащане за доставка на замразени свински джоланчета и свински ребра. Към фактурата са приложени банкови документи за преведени суми по сметка на „ФИТСТЕЛА“ ЕООД на 06.12.2023 г. в размер на 102 200,00 лв. с основание „частично плащане по фактура№0...296/30.11.2023 г.“. На този доставчик е извършена насрещна проверка за резултатите от която е съставен ПИНП №П-16001624101351-141-001/11.07.2024 г. Констатирано е, че изготвеното ИПДПОЗЛ №П-16001624101351 -040-001 /05.06.2024 г. е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. За връчването му са извършени две посещения на адрес по чл. 8 от ДОПК. документиран с протоколи №1920474/07.06.2024 г. и №1920475/17.06.2024 г. при които не е открит представляващ или упълномощено лице за контакт. Изготвено е съобщение по чл. 32 от ДОПК. което е поставено на табло в офис на ТД на НАП П., изпратено е по пощата до адреса на управление и е публикувано в интернет. Съобщението е изпратено и на декларираните електронни адреси на дружеството, без

потвърждение за получаването му. Обратната разписка от пощенския оператор не е върната до приключване на ревизията. Исканите документи не са представени. Дружеството е регистрирано по ЗДДС от 17.11.2020 г. и към момента на издаване на проверяваната фактура е с активна регистрация по същия закон.

На база справка в информационните масиви на НАП е констатирано, че проверяваната фактура не е включена от „ФИТСТЕЛА“ ЕООД в дневника за продажбите за м. 11.2023 г. и в следващи периоди.

На тази база е прието, че не е налице настъпило данъчно събитие, свързано с авансовото плащане, тъй като не са изпълнени изискванията на чл. 25. ал. 7 от ЗДДС. С РА на основание чл. 68. ал. 1. т. 2 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за м. 11.2023 г. в размер на 24 910.02 лв. по фактура №0....296/30.11.2023 г. от „ФИТСТЕЛА“ ЕООД.

По аналогичен начин с оспорваният РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит за м. 09.2023 г. в размер на 9 100.00 лв. по фактура №18/05.09.2023 г. от „ТОП Б. Д.“ ЕООД с предмет авансово плащане за доставка на замразено напълнено конско месо.

Жалбоподателят е включил в дневниците за покупки за м. 09.2023 г. и м. 10.2023 г. издадени от „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД фактура №18/05.09.2023 г. с данъчна основа в размер на 45 500.00 лв. и начислен ДДС в размер на 9 100,00 лв. с предмет авансово плащане за доставка на замразено напълнено конско месо, кредитно известие №0....3 от 19.09.2023 г. с ДО -1 891,74 лв. и ДДС -378.35 лв. към същата фактура, фактура №0...4/17.10.2023 г. с ДО в размер на 12 556.00 лв. и начислен ДДС в размер на 25 112.00 лв. с предмет замразено пилешко филе с произход Б.. Ревизираното дружество е представило издадените от „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД фактури и кредитно известие, търговски документ от предходен доставчик СО & СО KFT, HU 14937196. ЧМР. протокол за извършена проверка на стоки с висок фискален риск от 19.09.2023 г. към фактура №1...8 от 05.09.2023 г.. стокова разписка и протокол към фактура №0...4/17.10.2023 г. Към процесната фактура №1 ...8/05.09.2023 г. са представени платежни нареждания към „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД от 12.09.2023 г. за 37 000.00 лв. и от 18.10.2023 г. за 9 200.00 лв.

Извършена е насрещна проверка на „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД в рамките на която са представени издадените фактури на „АРЕКС ФУУД“ ЕООД, банкови извлечения, аналитични регистри на сметки от гр. 20. гр. 30. гр. 60 и гр. 70. оборотна ведомост, главна книга, инвентаризационен опис към 31.12.2023 г. Констатирано е, че не е установено плащане по фактура №18/05.09.2023 г.

На тази база е прието, че не е доказано настъпило данъчно събитие, свързано с авансово плащане, тъй като не са спазени изискванията на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС. На основание чл. 68. ал. 1, т. 2 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит зам. 09.2023 г. в размер на 9 100.00 лв. по фактура №1 ...8/05.09.2023 г. от „ТОП БРАНДС ДИСТРИБЮШЪН“ ЕООД.

След корекция на декларираните резултати за м. 09 и м. 11.2023 г. с РА е установен ДДС за внасяне в размер на 34 010.02 лв. и лихви за забава в размер на 4 960.36 лв.

На тази база съдът приема:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в резултат от надлежно оправомощаване /л.21 от делото е приложена Заповед № РД-01-454/20.06.2022г. на директора на ТД на НАП – С. по силата на която функциите на орган по чл.112 ал.2 т.1 ДОПК се възлагат на В. В., н-к сектор Ревизии, приложени са и ЗВР и ЗИЗВР определящ и ръководител на ревизията – Д. Т. – А., главен инспектор по приходите/, в съответствие с изискванията за форма и съдържание на акта по чл.120 ДОПК и при спазване на производствените правила по чл.112 и сл. от ДОПК.

Във връзка с изискването на чл.146 т.4 АПК:

По силата на чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС, данъчен кредит се дефинира, като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Легална дефиниция за „доставка на стока“ по см. на ЗДДС се съдържа чл.6, ал.1 от ЗДДС, съгласно която норма доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Според чл. 12, ал.1 от ЗДДС облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Данъчно събитие по см. на ЗДДС съгл. чл. 25, ал. 1 ЗДДС представлява доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобие, както и вносът на стоки по чл. 16, което данъчно събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена (чл. 25, ал. 2 ЗДДС). В разпоредбата на чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС е предвидено, че когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави.

Нормите на чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 от ЗДДС, регламентиращи, наред с чл.71 от ЗДДС, предпоставките, при наличието на които следва да се признае правото на приспадане на данък върху добавената стойност, транспонират разпоредбата на чл.168, б. „а“ от Директива 2006/112/ЕС, според която доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати, дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице.

От така посочената регламентация следва извода, че наличието на действително осъществена доставка на стока/ услуга, е условие (предпоставка) за възникване на правото на данъчен кредит, като изпълнението на тази предпоставка следва да бъде проверено за извършването на преценка дали ревизирият субект има право да приспадне данъчния кредит, който е декларирал в подадената справка-декларация. При липса на реално осъществена доставка на стока/услуга не е налице една от предпоставките за възникване на правото на данъчен кредит по чл. 68, ал.1, т.1 във вр. с чл. 69, ал.1, т.1 във вр. с чл.6, ал.1 от ЗДДС респ. по чл.168, б. „а“ от Директива 2006/112/ЕС, съответно такова право не възниква по доставка, която съществува само документално, но не е реална.

На първо място, както следва от практика на СЕС, правото на данъчнозадължените лица да приспаднат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. по-специално решения от 25 октомври 2001 г., Комисия/Италия, C-78/00, EU:C:2001:579, т. 28 и от 21 юни 2012 г., Mahagében и Dávid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 37).

Така, предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. В частност това право на приспадане може да бъде упражнявано незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. по-специално решения от 21 март 2000 г., G. и др., C-110/98—C-147/98, EU:C:2000:145, т. 43 и от 21 юни 2012 г., Mahagében и Dávid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373,

т. 38).

Правото на приспадане на ДДС обаче се обуславя от изпълнението на изисквания или на материални условия и на условия от формално естество. Що се отнася до материалноправните изисквания или предпоставки, от член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да може съответното лице да се ползва от право на приспадане, е необходимо, от една страна, то да е „данъчнозадължено“ по смисъла на тази директива, и от друга страна, стоките или услугите, за които иска да му се признае правото, впоследствие да бъдат използвани от данъчнозадълженото лице за нуждите на облагаемите сделки, които самото то е сключило, и да са му били доставени от друго данъчнозадължено лице. (в този смисъл вж. по-специално решения от 6 септември 2012 г., *Tóth*, C-324/11, EU:C:2012:549, т. 26 и от 22 октомври 2015 г., *PPUH Stehcemp*, C-277/14, EU:C:2015:719, т. 28 и цитираната съдебна практика).

Що се отнася до правилата за упражняване на правото на приспадане, които се приравняват на формални изисквания или предпоставки, член 178, буква а) от Директива 2006/112 предвижда, че данъчнозадълженото лице трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и с членове 238—240 от нея.

Според постоянната съдебна практика основният принцип на неутралитет на ДДС налага приспадането на този данък по получените доставки да се разреши, ако са изпълнени изискванията по същество, дори и данъчнозадължените лица да са пропуснали да изпълнят някои формални изисквания (решения от 12 юли 2012 г., *Е.-Б. транспорт ООД*, C-284/11, EU:C:2012:458, т. 62 и цитираната съдебна практика, както и от 28 юли 2016 г., *А.*, C-332/15, EU:C:2016:614, т. 45).

Би могло обаче да не бъде така, ако нарушаването на тези формални изисквания възпрепятства представянето на сигурно доказателство, че са изпълнени материалните изисквания (решения от 12 юли 2012 г., *Е.-Б. транспорт ООД*, C-284/11, EU:C:2012:458, т. 71 и от 28 юли 2016 г., *А.*, C-332/15, EU:C:2016:614, т. 46).

Така, почитаемият Съд на ЕС нееднократно е подчертавал, че реалното осъществяване на доставката, редом с надлежното и фактуриране представляват двата съществени елемента на възникване правото на приспадане на данъчен кредит. / в този смисъл виж т.31, т.3и цялото Решение от 3 от 6 декември 2012г. по дело C-285/11, *Б. ЕООД*, ECLI:EU:C:2012:774/.

В този контекст, следва ясно да се подчертае, че доказателствена тежест за установяване реалното изпълнение на посочените договори, респ. извършването на надлежна насрещна престация по посочените фактури, носи именно дружеството -жалбоподател. Наличието на реално изпълнена престация, от своя страна е положителен за жалбоподателя факт, от който същия черпи благоприятни последици, поради което нему и лежи доказателствената тежест да установи съществуването му.

В тази връзка съдът на ЕС е имал възможност да постанови, още с *Решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело C-324/11, Gábor Tóth*, и цялата последваща практика, че **получателят** има право на приспадане на данъчен кредит, дори ако доставчикът на услугите е данъчно задължено лице, което не е регистрирано за целите на ДДС, щом фактурите за предоставените услуги съдържат цялата изискуема информация по чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО и в частност информацията, която е необходима за идентифициране на лицето, издало посочените фактури, и на естеството на услугите (т. 32 от решението).

От същото решение на СЕС следва, че Директива 2006/112/ЕО не допуска данъчен орган да откаже на данъчно задължено лице правото на данъчен кредит за предоставени му услуги, поради това че издателят на фактурата за тези услуги е извършил нарушения - не е декларирал наетите от него работници, без този орган да доказва, въз основа на обективни данни, че това данъчно

задължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки.

В заключение и в т.43 от цитираният акт, Съдът ясно заявява, че Директива 2006/112/ЕО не допуска национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае правото на приспадане, когато са изпълнени предвидените в Директива 2006/112/ЕО материалноправни и процесуални условия за упражняването на правото поради това, че данъчно задълженото лице не се е уверило, че: издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на правото на приспадане, има качеството на данъчно задължено лице; той е разполагал с въпросните стоки и е бил в състояние да ги достави; доставчикът е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на ДДС.

В тази връзка основателно е възражението на жалбоподателя, че действията на неговоият доставчик, върху които той не може да влияе не могат да бъдат вменени в отговорност и то до степен отричаща претендираното материално право.

Като контратеза обаче същият следва да докаже както реалността на самата доставка, така и нейното надлежно и счетоводно документиране.

Относно доставката с от „ФИТСТЕЛА“ ЕООД всъщност жалбоподателят твърди, че доставка не е осъществена, че е имало намерение да бъде осъществена, но това намерение не е реализирано и понастоящем, като се е стигнало до анулиране на фактурата, при това въз основа на протокол – подписан и от двете страни.

Санкциите, които държавите членки могат да приемат, за да осигурят точното налагане и събиране на данъка и да предотвратят избягването на данъчно облагане, и по-специално за да гарантират спазването на задълженията на данъчнозадължените лица за коригиране на отчетността им след анулирането на фактура, по която са извършили приспадане, не биха могли, на първо място, да поставят под въпрос неутралитета на ДДС, който е основен принцип на общата система на ДДС и не допуска икономическите оператори, които осъществяват едни и същи сделки, да бъдат третирани по различен начин при събиране на ДДС (вж. в този смисъл Решение от 29 юли 2010 г. по дело Profaktor Kulesza, F., Józwiak, Orłowski, C-188/09, Сборник, стр. I-7639, точка 26 и цитираната съдебна практика, както и Решение от 29 март 2012 г. по дело B. Costruzioni, C-500/10, точка 22).

Системата за коригиране на приспаданията е основен елемент от въведената с Директивата за ДДС уредба, доколкото има за цел да осигури точност в случай на приспадане, а оттам и неутралитет на данъчната тежест (Решение от 30 март 2006 г. по дело Uudenkaupungin kaupunki, C-184/04, R., стр. I-3039, точка 26).

Освен това, пак от практиката на СЕС следва, че правото на данъчен кредит на получателя по данъчна фактура не следва да бъде признато само поради това, че ДДС е посочен във фактурата. Така в т.13 на решението по дело **C-342/87** Съдът на ЕО приема, че упражняването на правото на приспадане, предвидено в Шестата директива, не включва данъка, който се дължи, само защото е вписан във фактура; упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка, или платени, доколкото са дължими. В т.17 на същото решение се казва, че, ако всеки фактуриран данък можеше да се приспада, дори, когато не отговаря на действително дължим данък, то данъчната измама би била по-лесна.

На ниво Европейски съюз е поставена обща рамка за законово разрешаване на този въпрос, като съгласно член 90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (накратко ДДС Директивата) в

случаите на анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, основата се намалява съответно съгласно условия, които се определят от държавите членки. На основание параграф 2 от член 90 на ДДС Директивата, в случаите на пълно или частично неплащане, държавите членки могат да дерогират от параграф 1, което на практика означава, че могат да ограничат или да се въздържат от прилагане на подобна възможност в собствените си ДДС законодателства.

Разпоредбата на чл. 90 от ДДС Директивата има връзка и с член 273 от същата директива, според който държавите членки могат да наложат други задължения, които те считат за необходими за осигуряване правилното събиране на ДДС и предотвратяване избягването на данъчно облагане, при спазване на условието за равнопоставено третиране между вътрешни сделки и сделки, извършвани между държави членки от данъчнозадължени лица, и при условие, че такива задължения не пораждаат в търговията между държавите членки на формалности, свързани с преминаването на границите.

В българския ЗДДС е налице оскъдна разпоредба по въпроса. На базата на общата разпоредба на чл.26 ал.1, данъчната основа за ДДС цели, е стойността, върху която се начислява или не се начислява ДДС, в зависимост от това дали доставката е облагаема, или освободена. По смисъла на ал.2 от [чл.26 от ЗДДС](#) данъчната основа се определя на базата на всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без ДДС, като не се смятат за възнаграждение по доставка всякакви плащания на неустойки и лихви с обезщетителен характер.

Пряката връзка между член 90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО и българския ЗДДС е чл.115 ал.1, според който, при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата.

Съгласно [чл.115 ал.2 от ЗДДС](#) известието се издава задължително не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство по ал.1, а, когато се издава за доставка, за която е издадена фактура с начислен данък за получено авансово плащане – в 5-дневен срок от датата на връщането, прихващането или уреждането по друг възмезден начин на авансово преведената сума за размера на върнатата, прихванатата или уредената по друг възмезден начин сума. В алинея 3 на същия член 115 се казва, че при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки се издава кредитно известие.

На второ място, безспорно е установено, а и тази констатация не е оборена а е потвърдена от жалоподател, а именно, че в крайна сметка претендираната доставка не е осъществена. Съгласно чл.115 ал.1 ЗДДС при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. В [чл.115 ал.2 от ЗДДС](#) е посочено, че, когато доставчикът издава КИ за доставка, за която е издадена фактура с ДДС за получен аванс, срокът за издаването му е до 5 дни след датата на връщането, прихващането или уреждането по друг начин на авансово преведената сума за размера на върнатата, прихванатата или уредената по друг начин сума.

От представените доказателства се установява по категоричен начин, че в случая се касае до плащане на аванс по сделка. Към датата на приключване на ревизията приходната администрация е приела, че не е налице реална доставка. Към датата на разглеждане на настоящият спорт този извод се потвърждава. В т.ч. и от заключението на проведената по делото съдебно-счетоводна експертиза даващо ясно потвърждение за сторнирана фактура с върнати суми по нея/. Дали е било налице реално намерение за доставка, което обаче е пропаднало, е въпрос напълно ирелевантен към доказаната, пост фактум, липса на доставка, т.е. липса на основание за ползване на право на данъчен кредит по доставката. И в този смисъл начина на отразяването на фактурата в

счетоводството на доставчика и всички свързани с проверката на този факт възражения от жалбоподателя, в т.ч. и начина на комуникация с него в ревизионното производство, се явяват напълно индиферентни.

Ето защо процесното оспорване следва да се остави без уважение.

При този изход от спора основателна с оглед нормата на чл. 161 ал.1 изр. второ от ДОПК, респ. чл. 143 ал.3 АПК е претенцията на ответника за присъждане на съдебно-деловодни разноски. Същите са предявени без конкретен размер, чрез израза „съгласно Наредбата“, която Наредба в хипотезата на чл. 161 ал.1 изр. второ ДОПК е тази за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ответната страна не е възразила срещу претендираното възнаграждение. Това освобождава съда от анализ относно обосноваността на претенцията предвид обигационният характер на претенцията по частно-правният спор за разноски. Липсата на спор предполага уважаване на претенцията в размер на 2 642 лв. образувани като нормативно определен сбор от сумата от 1300 лв./с оглед нормата на чл. 7 ал.2 т.3 от Наредба № 1/2004/ + сумата от 1342 лв./представляваща 9% върху 14 910 лв.-горницата над 10 000 лв. до достигане пълният размер на материалният интерес от 24 910 лв./.

С оглед изложеното и на основание чл. 160 ал.1 предл. трето АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ф.“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу А. Ф.“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез управителя Д. Ц., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.7 срещу РА № Р-22221024001565-091-001/16.12.2024г., издаден от М. Д., в качеството на орган възложил ревизията и Б. Л., в качеството на ръководител на ревизията, в частта в която е потвърден с Решение № 701/04.07.2025г. на Директора на Дирекция ОДОП – С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА А. Ф.“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 2642 /две хиляди шестстотин четиридесет и два лева/ съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: